

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:53• - •Last Updated•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:55•

சினிமா பார்த்துவிட்டு ஹோட்டலுக்குத் திரும்பி வந்தேன். பயப்படும்படி ஒன்றும் நேரவில்லை. ஹோட்டலும் ரீமும் தான் பத்திரமாகத் தான் இருந்தன. பட்டி உடைக்கப்படவில்லை. உடைப்பதற்கு அறையில் ஏதும் இல்லை. மூதல் தடவையாக தனியாக வந்துள்ள அனுபவமும் தான் சற்று பயப்பட வதைத்துள்ளது என்று மனம் சமாதானம் சொன்னாலும் ஹோட்டல் ஒன்றும் அப்படி சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளும் சீழ்நிலையில் இல்லை. இருப்பினும் படுத்துக்கொண்டேன். இரவு மூதலில் கொஞ்ச நேரம் மனம் அமைதியின்றி கழிந்தாலும் எப்படியோ திக் கம் வந்து கவலையைத் தீர்த்தது. திங்கினால் காட்டில் தனிமையில் இருந்தாலும் நகரச் சந்தியில் கிட்டத்தோடு இருந்தாலும் திக் கம் எல்லாவற்றையும் அழித்து விடுகிறது. சூய நின்னாவே இல்லையென்றால் எது எப்படி இருந்தால் என்ன? காலையில் எழுந்ததும் காசிக் குப் போனால் என்ன என்று தோன்றியது. இவ்வளவு திரும்ப வந்து விட்டு காசிக் குப் போகவில்லையென்றால்...? பின், எப்போது இந்தப் பக்கம் வரும் காசிக் கு இவ்வளவு அருகில் வரும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்மோ? அதிலும் என் காசியாத திரைக்காகும் செலவு அலாஹாபாத்தில் விரும்பு காசிக் குப் போய் வரும் செலவு தான். யார் யாரில் லாமோ நிறைய பணம் வாழ்நாளில் லாம் சேர்த்துக்கொண்டு, சொத்துக்களை நிரவகிக் ஏற்பாடு செய்து, உயில் எழுதி வதைத்து விட்டுப் போவார்களாம். எனக்கு அந்த கஷ்டம் இல்லையே. அதோடு அப்பா அம்மாவைக் காசியிலிருந்து கங்கை ஜலச் சிமென்டு வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் இன்னும் சந்தோஷப்படுவார்களே. அத்தோடு புள்ளையாண்டானுக்கு அப்பர்வமா காசிக் குப் போகணும், கங்கை ஜலம் வாங்கிக் கொடுக்கணும்னு அக்கறையும் பக்தியும் வந்து விட்டது என்றால் சந்தோஷம் தானே. நான் சொன்னால் நம்ப மாட்டார்கள். ஆனால் கங்கைச் சிமென்டு சாட்சி சொல்லும்மே.

திரும்பி வரவேண்டும் அலாஹாபாதுக்கு. இலவச பாஸ் அலாஹாபாதிலிருந்து சம்பலப்படுக்கு. காசிக் கு பிக் கட வாங்கி ரயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டால், சூற்றி இருப்பவர்கள் ஒரு கிட்டம், ஐந்தாறு பரே, தமிழ் பசேகிறவர்களாக இருந்ததில் ஒரு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும். எல்லாம் நாற்பது ஐம்பது வயசுக் காரர்கள். பணிகள் யாரும் இல்லை. பசேசுத்துணையாயிற்று. யார், எந்த ஊர், எங்கே வந்தீர்கள், எங்கே போகணும்? இதயாதி விசாரிப்புகள் இல்லாதிரும்பு சாத்தியமில்லையே. பசேகிக்கொண்டோம். அவர்களும் அதிசயமாக காசிக் குப் போகிறவர்கள் தான். அதுவும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:53• - •Last Updated•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:55•

நல லதாயிற் று. என் னைப் பற் றித் தான் அவர் கள் துருவித் துருவி கட்டே டார் களே ஓழிய, அவர் கள் பற் றி அவர் களாகச் சொன் னத்தைத் தவிர எனக் கு அவர் களைப் பற் றித் திரிந் து கொள் ள எதுவும் கட்டே கத் தோன் றவில் லை.

மாலை வரை தான் உறவா. பின் பிரியப் போகிறோம். திரிந் து என் ன ஆகப் போகிறது என் பதற் கு மேல், அப் படி ஒரு சுவாவம் வளரவில் லை என் று தான் சொல் ல வணை டும். இரூந் தாலும் அவர் களுடன் பசிக் கொண் டே வந் ததில் பொழுது போயிற் று. சுவாரஸ்யமாகவும் இரூந் தது. காசி வந் ததும் இறங் கினோம். அவர் களோடு சரேந் ததில் ஒரு லாபம். எல் லா விசாரிப் புகளையும் அவர் களே சயித் தார் கள். ஒரு சத் திரமோ மடமோ சரியாக நினைவில் இல் லை. அங் கே தங் கினோம். இதுவும் இதை எழுதும் இச் சமயம் ஒரு சந் தகேம் தட் டுகிறது. தங் கின் இடத் தின் முகப் பு, துணை களும் தாழ் வாரமும் கொண் ட முகப் பு நினைவில் பதிந் திருக் கிறது. ஆனால் அது காசியிலா, இல் லை, ப்ரியிலா என் று நிச் சயமில் லாது ஒரு மங் கலான நினைவாக இருக் கிறது

இதை இடையில் சொல் ல மற் று விட் டனே. ஒரு சமயம் ஊருக் கு விடும்படியில் போக, கட்டக் வரை பஸ்ஸிலும் பின் னர் அங்கிருந் து கல்கத் தா மெயிலில் ஊருக் கும் செல் லலாமே என் று தோன் றியது. இரவா ப்ராவும் பஸ்ஸில். அப் போது என் னுடன் இன் னும் சிலர் ஹிராகுட் வாசிகள் இருப் பது இடையில் திரிந் து அவர் கள் நண் பர்களாகி, ப்ரியி போய் ஜகந் நாதர் தரிசனம் சயித் து விட் டு போகலாமே என் று பல்லாரிக் காரர், தன் தங் கையுடன் வந் தவர் சொல் ல, சரி என் று எல் லோரூம் ப்ரியி சன் றோம். அங் கு தங் கியிருந் த ஒரு மடம், இலவசமாகக் கிடத் த தங் கல். அது ஒரு மிகவும் மனதுக் கு சந் தோஷம் அளித் த அனுபவம். அதை எழுத் எப் படி ஏன் மற் ற் தது என் று திரியவில் லை.

கட்ட வந் தவர் கள் சொல் லி, வழியில் ரோடில் ப்ரியி சாப் பிட்டதும், அவ் வளவாக ரசிக் காத ப்ரியி, நிழலாடுகிறது. ஆனால் இதெல் லாம் முக் கியமில் லை. குறுகி வளநைத் திருபுறமும் இரண் டு ம் ன் று அடக் கு மாளிகை போன் ற ப்ரியி வீ டுகள் கொண் ட நீ ண்ட த்ருக் கள் வழி சன் றது ஒரு புதுமையான அனுபவம். இப் படிப் பட்ட குறுகிய, வளநைத் து நீ ளும் சந் துகள் இருபுறமும் உயர்ந் த கட் பிடங் கள் என் பது இது காறும் காணாத ஒன் று. எத் தனை ந் ற றாண் டு பழமையான, சரித் திரப் பிரசித் தி பெற் ற நகரம் இது! அதன் குறுகிய சந் துகளின் ஊடே நடந் து செல் வதே பெருமையாக இருந் தது. தரையில் வெயில் படாத சந் துகளான த்ருக் கள்.

முதலில் கங் கைக் கரையடைந் தோம். எந் த படித் துறாை என் பதெல் லாம் நினைவிலில் லை. நீ ண்ட விசாலமான படிகள். வகுத்திரம் படிகளில் இறங் கியே ஆழத் தில் கங் கை நதி பாயும் நீ ரத் தடத் தை அடைய முடியும். படிகளின் இடையே ஒரு சமதளம். ஒரு ப்ரியி மரம் பின் மறுபடியும் படிகள். ஆற் றின் அருகே சன் றதும் எதிர் க் கரையைப் பாரத் தால் அது எங் கோ த்ரத் தில். எவ் வளவா பிரம் மாண் ட ஆறு. இதற் கு முன் காவிரி எல் லாம் வறும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் •

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:53• - •Last Updated•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:55•

வாய்க் கால தான். எதிர்க்கரையிலும் பரிசு பரிசு மாளிகைகள். கண்ணுக்கெட்டிய தபிரம் இரூபுறமும், இரூபுறங்களிலும் மாளிகைகள். கோயில்கள் போன்ற கோபுரங்கள். நீண்ட விஸ்தாரமான, ஆற்று நீரதைத் தொடர்ந்துக் கொண்டிருக்கும் படிகள்.

பார்க்க ஆனந்தமாகத் தான் இருந்தது. இது நாள் வரை காணாத காட்சி. காணாத பிரம்மாண்டம். என்னுடன் வந்தவர்கள் இறங்கிக் குளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு ஆற்றில் இறங்குவதா, வண்டிமா என்ற தயக்கம். ஆற்றையும் அதில் கண்ட இடமெல்லாம் மிதக்கும் பொருள்களையும் குப்பைகளையும் பார்க்க மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. மலேயம் ஆற்று நீரின் கலங்கல் இறங்குமிடத்தில் காணும் சிறு என்னவோ மனத்தைப் புரட்டியது. காவிரி ஆற்றின் நீரும் கலங்கல் தான். ஆனால் அது இப்படி அசுத்தங்கள் மிதக்கும் ஆறு இல்லை. இத்தகைய சிறு நிறைந்த கரையும் அல்ல. உடையாளரின் ஆற்றில் இறங்குபடியில் கால வதைதால் படிகளை கலங்கலற்ற நீரின் அடியில் பார்க்கலாம். மீன்கள் கால்களைக் கடிக் கும். இப்போது தான் ஆற்றில் நீரும் இல்லை. ஒரு வளை மணலும் இல்லை என்று நின்கைகிறேன்.

குளித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் “பயப்பட வண்டிமா. நாங்கள் இருக்கோம்.” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சின்னப் பெண் பாவாடை அணிந்த பத்து வயசுப் பெண், அவர்களைத் திட்டிக்கொண்டே கரையில் நின்று கொண்டிருந்தது. ரொம்ப சட்டிக் கையான பெண். முகத்தைப் பார்த்தாலே அதோடு விளையாடத் துணடும் முகம். “அது” ஐயோ” என்று இடையில் கத்தியது தமிழ்ப் பெண்ணோ என்ற எண்ணத் தோன்றவே அதன் பயம் நீக்கி அதோடு பச்சைக் கொடுத்துத் தால், அந்தக் குழந்தை அங்கு கங்கைக் கரையிலேயே வசிக்கும் ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்தின் பெண் என்று தெரிந்தது. இங்கு விளையாட வந்திருக்கிறது. கங்கைக் கரையில் குடியிருந்தால் குழந்தைகள் விளையாட கங்கைக் கரைக்கு வருவது பற்றி பெற்றோருக்கு பயம் இல்லையோ. சகஜமாகியிருக்கும் வாழ்க்கை. சமூகம். அப்பா அங்கேயே அருகில் ஏதோ கோயிலில் பிஜை செய்பவர். அதற்கு அதிக நேரம் என்னோடு பச்சைவதில் இஷ்டம் இருக்க வில்லை. “ரொம்ப நாழியாடிடுத்துன்னு அம்மா கோவிச்சுப்பா” என்று சத்தம் போட்டு சொல்லிக்கொண்டே ஓடிவிட்டது.

“போறும் பச்சைத்து. வாங்க குளிக்க” என்று அழைப்பு தொடர்ந்தது. வங்கு தயக்கத்திற்குப் பிறகு இஷ்டமில்லாமல் அரை மனதோடு ஆற்றில் இறங்கினேன். இது நடந்தது 1956-ம் வருடம். அதன் பிறகு கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு ராஜீவ் காந்தி கங்கையைச் சூத்தம் செய்ய ஒரு பெரும் திட்டம் வகுத்து பல ஆயிரங்கோடிகள் செலவழித்த பிறகு, 1990 களில் நான் ஒரு முறை காசிக் குநாடகக் கருத்தரங்குக்குப் போயிருந்தேன். கங்கையோ இன்னும் 45 வருட அசுத்தங்களையே சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பிரவாஹித்துக்கொண்டு இருந்தது. நாங்கள் ஒரு படகில் கங்கையைக் கடந்து அக்கரைக்குச் சென்றோம். படகில் எங்கள் அம்மாந் திருந்த காசி வாசிகள், காசி பலகலகைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் பேராசிரியைகள், மற்றும் பல நகரங்களிலிருந்து வந்திருந்த பேராசிரியர்கள், படகு நதியில் இறங்கியதும் கங்கை நீரையில் ஏந்திப் பருகினர். பக்தி பரவசத்தோடு தலையில் தள்ளித்துக்கொண்டனர்.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:53• - •Last Updated•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:55•

எனக்கு அந்த நீர்தைத் தொடவோ அருவரூபமாக இருந்தது. அன்று 1956-ல் ஆற்றில் குளிக்க இறங்கியவர்கள் வற்புறுத்தியது போல இவர்களும் வற்புறுத்துவார்களோ என்ற பயம் ஏற்பட அவர்களைப் பாரக்காது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். என்னில் பக்தி உணர்வும் புனிதம் பற்றிய சிந்தனையும் அறவே வற்றுவிட்டதோ என்னவோ, தெரியவில்லை.

எல்லோரும் பின் விஸ்வநாதர் கோயிலுக்குச் சென்றோம். அதைக் கோயில் என்று சொல்வதா இல்லையோ ஒரு மடத்தின் அறையில் தரையில் ஒரு தொடப்பியில் பதிக்கப் பட்டிருக்கும் லிங்கம் என்று சொல்வதா என்று கேட்கத் தோன்றும். ஒரு பாண்டா லிங்கத்தின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். வருபவர்களுக்கு பூஷ்பங்கள் எடுத்துக் கொடுத்து ஆசீர்வதிப்பான். அவன் ஆசீர்வதிக்கிறானோ என்னவோ, அதை வாங்கிக் கொள்பவர்கள் மிகுந்த பக்தி பாவத்தோடு கைகளைச் சேர்த்துக் குவித்து வாங்கிக் கொண்டார்கள். நம் கோயில்களில் காணும் யாரும் அண்டாத கர்ப்பக்கிரஹம், தபிர இருந்து சேவிப்பது, மந்திரங்கள் சொல்லி அர்ச்சிப்பது என்று ஏதும் இல்லை. ஜனங்கள் அதிகம் இல்லை. இல்லையென்று இல்லை. பத்திரூபது பரே வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். இது கோயிலாக, கர்ப்பக்கிரஹமாக, ஒரு புனிதஸ்தலமாக, இல்லை. விஸ்வநாதர் ஏதோ நீண்ட தபிர பயணத்தில் தாற்காலிகமாக இங்கு ஒரு அறை எடுத்து விஸ்வநாதிக் காக, பயணக் களைப்பு போக தங்கியிருக்கிறார். இன்று மாலையோ நாளையோ இதை அறை விட்டுத் தன் பயணத்தைத் தொடங்குவார் என்பது போலிருந்தது.

அப்போது எனக்குத் தோன்றவும் இல்லை. அது பற்றிய விவரமோ பிரக்ஞையோ இருக்கவில்லை. இந்த கோயில் என்னும் அறை, ஒரு பெரிய மசப்தியை ஒட்டி இருப்பது. ஒரு பெரிய மாளிகையை ஒட்டி ஒரு அவுட் ஹவுஸ் என்று ஒரு அறை கட்டியது போலத் தான் இந்த காசி விஸ்வநாதர் ஆலயம். தற்குக் கோபியிலிருந்தும் ராமநாதபுரத்திலிருந்து இந்தியாவின் தபிர எல்லைகளிலிருந்து நிறுந்நாண்டு காலங்களாக தம் ஆயுட்கால தவமாக பணம் சேர்த்து, இறுதிக் கால ஏற்பாடுகள் செய்து காசியாத்திரை வருவது விஸ்வநாதரைத் தரிசிக்க இந்த அறைக்குத் தான். ஒரு காலத்தில், பிரமாண்டமாக இருந்த ஆலயம் இது. எத்தனை முறை இது இடிக் கப்பட்டதுக் கட்டப்பட்டதோ. இப்போது எனப் பரவீக இடத்தையிட்டு நான் போகமாட்டேன் என்று காசி விஸ்வநாதர் மசப்தியின் பின் சுவரை ஒட்டி “தாரணா” வில் உட்கார்ந்திருப்பது போல பட்டது.

கங்களையும் ஏமாற்றியது. காசி விஸ்வநாதரும் ஏமாற்றினார். ஒன்று, சரித்திரம் வாங்கிய பழி. இன்னொன்று நம் மனநாமே அழித்துக் கொண்டிருப்பது. இரண்டு பாதகங்கள் பற்றியும் நமக்கு பிரக்ஞை இல்லை. வழியில் ஒரு கடையில் கங்கை ஜலம் நிரப்பி பற்று வதைத் து மட்டிய சமெப்பு இரண்டு வாங்கிக் கொண்டேன். ஒன்று அப்பாவாக்கு. இன்னொன்று நிலக்கோட்டை மாமாவுக்கு. இரண்டும் அவரவர் பிஜை அறையில் இடம் கொள்ளும்.

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் •

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:53• - •Last Updated•

••Monday•, 05 •November•, 2012 20:55•

என்னோடும் வந்தவர்கள் அங்கேயே தங்கினார்கள். அவர்களுக்கும் இன்னும் சில நாட்கள் தங்கும் திட்டம் இருக்கும். நான் அலஹாபாதுக்குத் திரும்பினேன். வறும் எங்கும் போகும் எண்ணமில்லாததால் சம்பலப்பர் வந்து புரலா போய்ச் சேர்ந்தேன். திரும்பி வந்த பயணத்தின் நினைவு எதுவும் இல்லை.

யாருக்குத் தெரியும்? நேர்காணலும் தரேவும் என்னவாகும் என்று? ஏதும் வலேகைகான உத்திரவு வரும் வரை, இது போல, தினம் பத்திரிகைகளில் wanted column -ஐத் தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். இதன் எழுதிய வாகியத்தில் ஒரு அலுப்பும் சோர்வும் தட்டுவதாகத் தோன்றலாம். இல்லை. இப்படி மனுச் செய்து கொண்டே இருக்கலாம். நேர்காணலுக்கு அழைப்பு வந்து கொண்டே இருக்கும். நானும் புதுப்புது இடங்களை இலவசமாகப் பயணம் செய்து பார்க்கலாம் என்று ஒரு புதிய வாழ்க்கையும் அனுபவமும் கிட்டத் தொடங்கியிருப்பது நினக்க எனக்கு உற்சாகமாகத் தான் இருந்தது.

vswaminathan.venkat@gmail.com